

LBRIS *Despre autori* know
books

Romanul este narat la persoana întâi, ca o autobiografie a unui cal pe nume Black Beauty. Acesta povestește despre zilele sale lipsite de griji ca mânz, la Londra și despre retragerea sa fericită la țară. De-a lungul timpului dă peste greutățile vieții și narează multe povești despre bunătate și cruzime.

Cartea ilustrată de față constituie o lectură interesantă a romanului clasic.

După un roman de Anna Sewell

Black Beauty

U EDITURA
NICART

Cuprins

1. Prima mea casă și vânătoarea captivantă.....	7
2. Dresajul și noua mea casă.....	14
3. Un început frumos și libertatea.....	23
4. Povestea lui Ginger.....	28
5. Merrylegs.....	35
6. O zi furtunoasă.....	41
7. Cruzimea.....	48
8. Incendiul din grajd.....	55
9. Vine doctorul.....	64
10. Suferința.....	74
11. Despărțirea.....	80
12. Lupta pentru libertate.....	87
13. Moartea lui Reuben Smith.....	95
14. Vizitiul imprudent.....	101
15. Cockney și hoțul de ovăz.....	108
16. Șarlatania și târgul de cai.....	116
17. Taximetrist în Londra.....	122
18. Taximetrist de duminică.....	127
19. Regula de aur.....	136
20. Ginger este extenuată.....	145
21. Măcelarul și alegerile.....	150
22. Prietenul la nevoie se cunoaște.....	156
23. Anul Nou.....	168
24. Rămas-bun.....	174
25. Domnul Thoroughgood și Willie.....	179
26. Liniște și pace.....	185

Capitolul 1

Prima mea casă și vânătoarea captivantă

Primul loc de care-mi aduc bine aminte era o pajiște întinsă și plăcută, unde se afla un iaz cu apă curată, peste care se aplecau niște copaci umbroși și în care creșteau nuferi. Peste gard, vedeam câmpul într-o parte, iar în cealaltă se afla casa stăpânului nostru, la marginea drumului.

Când eram mic, mă hrăneam cu laptele mamei, căci nu puteam mânca iarbă. Ziua alergam pe lângă ea și noaptea mă întindeam cât mai aproape de ea. Dacă era foarte cald, stăteam la umbra copacilor, lângă iaz, iar când era frig, aveam un hambar călduros lângă pâlcul de copaci.

Cum am crescut cât să pot mânca iarbă, mama pleca la muncă ziua și se întorcea seara. În livadă mai erau șase mânji cu mine, mai în vârstă, unii erau aproape cât caii adulți. Alergam împreună cu ei și ne distram. Dădeam roată câmpului la galop, cât ne țineau picioarele și uneori ne jucam mai fioros, căci ne mai și mușcam și dădeam din copite când galopam.

Într-o zi, după ce ne-am lovit toți destul de tare, mama a nechezat, m-a chemat la ea și mi-a zis:

- Vreau să fii atent la ce urmează să-ți spun. Mânjii care trăiesc aici sunt copii foarte buni, dar sunt cai de trăsură și bineînțeleas că nu au învățat bunele maniere. Tu ești bine-crescut și provii dintr-o familie bună. Tatăl tău are un renume în zona asta, bunicul tău a câștigat doi ani la rând cupa la cursele de la Newmarket, bunica ta era cea mai suavă dintre toți caii pe care i-am cunoscut și cred că nici pe mine nu m-ai văzut lovind cu copita sau mușcând. Sper să crești blând și bun și să nu deprinzi obiceiuri proaste. Fă-ți treaba cu bunăvoință, ridică frumos picioarele când pășești și nu mușca sau lovi nici măcar în joacă.

Nu am uitat niciodată sfatul mamei mele. Știam că era bătrână și înțeleaptă și că stăpânul nostru o prețuia. O chema Ducesa, iar el îi spunea adesea „comoara mea”. Stăpânul era un om tare bun. Ne dădea mâncare bună, un adăpost curat și ne vorbea frumos și cu bunătate, așa cum vorbea și cu copiii lui. Ne era foarte drag și mama îl iubea mult. Când îl vedea la poartă, necheza de bucurie și se ducea în trap la el. El o mângâia și îi spunea:

- Ei, comoara mea, ce mai face micul tău Negruț?

Eram negru, așa că îmi spunea Negruț. Apoi îmi dădea o bucată de pâine, care-mi plăcea foarte mult, și uneori îi aducea un morcov mamei. Toți caii veneau la el, dar cred că noi eram preferații

lui. Mama îl ducea mereu în oraș, când era zi de piață.

La fermă era un ajutor pe nume Dick, care venea uneori pe câmpul nostru să culeagă coacăze de la gard. După ce mânca atâtea câte poftea, se distra, cum zicea el, cu mânjii, aruncând pietre și bețe în ei, ca să o ia la galop. Pe noi nu ne deranja, căci o luam la sănătoasa, dar ne mai lovea câte o piatră și ne durea.

Într-o zi, pe când se distra, fără să știe că era stăpânul pe câmpul alăturat și ne privea, acesta a sărit gardul și l-a prins de un braț. I-a tras o mamă de bătaie, că urla și de durere, și de mirare. Cum l-am zărit pe stăpân, ne-am apropiat la trap să vedem ce se petrecea.

- Băiat rău ce ești! zicea stăpânul. Nu e prima oară când îmi fugărești mânjii, dar va fi ultima. Ia-ți banii și pleacă și să nu mai calci la ferma mea.

Așa că nu l-am mai văzut pe Dick de-atunci.

N-aveam nici doi ani când a avut loc o întâmplare pe care nu pot să o uit. Venise primăvara și încă era un pic de îngheț noaptea, iar în pădure și pe câmpii plutea o ceață firavă. Eu și ceilalți mânji pășteam pe câmp, când am auzit, în depărtare, niște câini care lătrau. Cel mai în vârstă dintre noi a săltat capul, a ciulit urechile și a zis:

- Copoi de vânătoree!

Apoi s-a îndepărtat, iar noi, restul, ne-am ținut după el, în cealaltă parte a câmpului, unde ne puteam uita peste gard, la câmpurile care se întindeau mai departe. Mama și un cal de călărie mai bătrân stăteau în apropiere și păreau să știe despre ce era vorba.

- Au găsit un iepure de câmp, a zis mama, iar dacă se îndreaptă înapoi, vom vedea vânătoarea.

Și, curând, câinii năvăliră în lanul de grâu tânăr de lângă al nostru. Nu mai auzisem asemenea zgomot până atunci. Nu lătrau, nu urlau, ci făceau un fel de „io-o, io-o, io-o!”, cât puteau de tare. În urma lor venea un grup de bărbați călare, unii îmbrăcați în verde, toți galopând la viteză maximă. Calul bătrân a pufnit și s-a uitat cu jind, iar noi, cei tineri, voiam să alergăm împreună cu ei. Curând, însă, au ajuns departe și parcă se opriseră. Câinii lătrau în continuare și alergau în toate părțile, cu botul în pământ.

- Au pierdut mirosul, a spus calul bătrân, poate că scapă iepurele.

- Ce iepure? am întrebat eu.

- Ei, nu știu ce iepure, probabil vreunul de-al nostru, din pădure. Se mulțumesc cu orice iepure.

Până una-alta, câinii au început iarăși cu „io-o, io-o” și s-au pus din nou pe fugă, drept spre pajiștea noastră, unde era malul pârâului mai înalt, la gard.

- O să vedem iepurele acum, a zis mama și tocmai atunci, un iepure sălbatic, speriat, a trecut iute pe lângă noi și s-a îndreptat spre pădure.

Au apărut imediat și câinii, care au sărit peste mal, peste pârâu și au țâșnit peste câmp, urmați de vânători. Șase sau opt oameni au sărit cu caii peste apă, în urma dulăilor. Iepurele a încercat să treacă prin gardul viu, dar acesta era prea dens, așa că s-a întors brusc spre drum. Doar că era prea târziu. Câinii l-au ajuns, lătrând. Am auzit un țipăt și gata. Unul dintre vânători s-a dus călare și a gonit câinii, care, altfel, l-ar fi sfâșiat. A apucat iepurele de un picior însângerat și păreau cu toții bucuroși.

În ce mă privește, eram atât de uluit, încât nu vedeam ce se petrecea lângă apă. Dar apoi am văzut o priveliște tristă. Doi cai erau la pământ, unul se zbătea în pârâu și celălalt gemea pe iarbă. Unul dintre călăreți ieșea din apă, plin de noroi, iar celălalt zăcea nemișcat.

- Are gâtul rupt, a spus mama.

- Așa-i trebuie, a răspuns unul dintre mânji.

Așa consideram și eu, dar mama nu era de acord.

- Nu tocmai, ne-a explicat ea, nu trebuie să spui asta. Cu toate că-s bătrână și am văzut și auzit multe, încă nu înțeleg de ce le place oamenilor acest sport. De multe ori se rănesc, pierd cai buni și distrug culturile. Și toate pentru un iepure, o

vulpe sau un cerb, pe care le-ar putea prinde și altfel. Dar noi suntem doar cai și nu știm.

În timp ce vorbea mama, noi stăteam și priveam. Mulți dintre călăreți se duseseră la cel rănit, George Gordon, unicul fiu al moșierului, pe care l-au dus în casa stăpânului nostru. Acum alergau în toate direcțiile, ba după doctor, ba după veterinar și, cu siguranță, la moșierul Gordon, ca să-i spună ce se întâmplase cu fiul lui. Când a venit veterinarul, domnul Bond, ca să se uite la calul negru care zăcea în iarbă, l-a pipăit și a clătinat din cap. Avea un picior rupt. Apoi cineva a dat fuga la casa stăpânului meu și s-a întors cu o armă. S-a auzit un bubuit și un țipăt îngrozitor, după care s-a făcut liniște. Calul a rămas încremenit.

Mama era foarte tulburată. Zicea că-l cunoștea pe Rob Roy de mulți ani și că era un cal bun, fără nicio hibă. Nu avea să se mai ducă niciodată în acea parte a câmpului după această întâmplare.

După câteva zile am auzit clopotele bisericii bătând îndelung. Ne-am uitat peste poartă și am văzut o trăsură lungă și ciudată, neagră, acoperită cu țesătură neagră și trasă de cai negri. Apoi a trecut alta, și alta și toate erau negre. Clopotele tot băteau. Îl duceau pe tânărul Gordon la cimitir, ca să-l îngroape. Fusese ultima lui vânătoare călare. Nu știu ce s-a ales de Rob Roy, dar toate astea se întâmplaseră pentru un amărât de iepure.

Capitolul 2

Dresajul și noua mea casă

Începeam deja să cresc și să mă fac frumos. Părul meu era fin, moale și strălucitor de negru. Aveam un picior alb, iar în frunte, o stea albă și drăguță. Eram considerat foarte arătos. Stăpânul nu voia să mă vândă până nu făceam patru ani. Zicea că băieții nu trebuie să muncească precum bărbații și că mânjii nu ar trebui să muncească precum caii, până nu devin adulți.

Când am făcut patru ani, a venit moșierul Gordon să se uite la mine. Mi-a examinat ochii, gura și picioarele. Le pipăia peste tot. Apoi a trebuit să merg și la trap, și la galop prin fața lui. Părea să mă placă, fiindcă a zis:

- După ce o să fie dresat, o să se descurce numai bine.

Nu știe toată lumea ce înseamnă dresaj, așa că o să explic. Asta înseamnă să înveți un cal să poarte șa și căpăstru și să care în spate un bărbat, o femeie sau un copil. Înseamnă să meargă oriunde își doresc oamenii, cuminte. Trebuie să mai știe să poarte ham, pofil¹ și chingă și să stea nemișcat

¹ Pofil - curea de ham sau de șa care trece pe sub coada calului (n.tr.)

cât timp este echipat cu toate astea. Apoi mai presupune să ai o căruță sau o diligență prinse la spate, ca să mergi la trap și să le tragi după tine. Nu trebuie să mergi nici prea repede, nici prea încet, ci cum dorește vizitiul. Să nu tresari la orice vezi, să nu comunici cu alți cai, să nu muști, să nu lovești cu copita, să nu faci nimic de capul tău, ci doar ce vrea stăpânul, chiar dacă ești oboșit sau înfometat. Dar cel mai rău e când, odată puse hamurile, nu poți sări în sus de bucurie și nici să te întinzi de oboseală. Așa că, vedeți voi, antrenamentul ăsta nu-i de colo.

Sigur că eram de mult obișnuit să stau, să fiu dus cu căpăstru, cu pripon, dar acum urma să am căpăstru cu zăbală. Stăpânul mi-a dat niște ovăz, ca de obicei, și după ce mi l-a băgat în gură, mi-a pus și zăbala și mi-a potrivit căpăstrul. Nu mi-a plăcut! Cine n-a purtat așa ceva nu știe ce neplăcut e să ai o bucată mare de oțel rece între dinți și limbă, cu capetele ieșite la colțurile gurii și ținută strâns acolo cu niște curele care-ți sunt trecute pe sub gât, astfel că nu te scapă nimic de acest obiect greu și nesuferit. Dar știam că mama o purta când pleca undeva și că toți caii aveau așa ceva când deveneau adulți. Așa că, pentru ovăz și pentru mângâierile stăpânului, am ajuns să-mi port căpăstrul cu zăbală.

Apoi a urmat șaua. Dar n-a fost așa de rău, căci stăpânul a așezat-o foarte ușor, în timp ce bătrânul Daniel îmi ținea capul. Fierarul mi-a verificat fiecare picior și a tăiat puțin din copite. Nu m-a durut, așa că am stat nemișcat în trei picioare până când le-a terminat pe toate. Apoi a luat o bucată de fier de forma copitei, a apăsat bine și a înfipt niște cuie prin potcoavă până s-a prins de copită, ca să stea bine. Îmi simțeam picioarele țepene și grele, dar în timp m-am obișnuit.

Apoi mi-au pus un fel de guler tare și greu pe gât și un căpăstru cu niște bucăți mari de piele lângă ochi, numite ochelari. Apoi o mică șă, cu o curea bățoasă și neplăcută, care se prelungea până sub coadă, numită pofil. Stăpânul m-a trimis pentru vreo două săptămâni la o fermă vecină, mărginită într-o parte de o cale ferată. Acolo erau oi și vaci și m-au băgat și pe mine printre ele.

N-o să uit niciodată primul tren care a trecut. Pășteam liniștit, când, deodată, am auzit un sunet ciudat în depărtare și până să-mi dau seama ce era, zdrăngănind și fumegând, a trecut în zbor un tren lung și negru, care a și dispărut până să mă dezmeticesc. M-am întors și, cât am putut de repede, am luat-o la galop în cealaltă parte a câmpiei, unde m-am oprit fornăind de frică și de uimire. Au mai trecut multe trenuri în ziua aia, unele mai încet ca primul. Se apropiau de gară și

